

Overzicht van Tijdschriften.

In verschillende tijdschriften (o. a. „Kommunismus" Nr. 19/20 van 1 Juni) vindt men de *resolutie over den opbouw der partij* afgedrukt, die de partijdag van de Russische Communistische Partij op haar laatste partijcongres heeft aangenomen. Dit uit 50 paragrafen bestaande besluit is ook voor andere landen van belang, omdat door het vorige internationale congres verscheidene principes der Russische partij tot grondslag voor alle andere partijen zijn verklaard. De inleiding verklaart, dat er geen voor alle tijden geldende beste en juiste organisatievorm is, maar dat deze met de omstandigheden moet wisselen. De vorige ontwikkelingsperiode van de revolutie werd gekenmerkt door den gewapenden aanval van het wereldimperialisme op de sovjetpubliek en den verbitterden strijd op alle fronten, ook het arbeidsfront. De geheele republiek werd een gewapende legerplaats, en de C. P. moest zich aan deze taak aanpassen, de kern van alle stormtroepen worden. Dus was in deze periode een militariseering der organisatievorm van de partij onvermijdelijk: een extreem centralisme, een samenballen der diverse kollektieforganen, en een stelsel van strijdorders van de leidende organen, die door de gewone soldaten der partij onvoorwaardelijk en zonder critiek gehoorzaamd werden. Op die wijze is het gelukt zegevierend uit den strijd te komen. Maar op die wijze werd, bij den snellen groei der partij, de communistische opvoeding vertraagd, en het sterk ontwakende streven naar eigen activiteit en deelname der massa's aan alle questies van partijleven kwam in tegenspraak met dit centralisme en de diktatuur van boven. Tegelijk stroomden vroegere mensjewisten in de partij en haar ambten, de bureaucratie bevestigde zich en scheidde zich van de massa's; het systeem der strijdorders nam vaak den vorm van onnoodigen dwang van boven aan, de voorrechten der gezaghebbers leidden tot misbruiken, het geestelijk leven der partij verschrompelde.

Nu het gevaar van buiten overwonnen is, maar een ernstige binnenlandse crisis gevaren bewerkt, is ook een crisis in de partij ontstaan. Nu moet een omgekeerde weg ingeslagen worden: verheffing van het niveau der partijleden, hun actief meewerken in het partijleven, vernieuwing van hun invloed op de partijloze massa's, opheffing van de tegenstelling tusschen de leiders en de massa's, de functionarissen en de gewone leden. Dat kan niet geschieden, als men de oude organisatievorm behoudt. De nieuwe noodzakelijke vorm is de *arbeidersdemocratie*, en deze moet nu even beslist bevorderd worden als in de vorige periode de militariseering. Deze arbeidersdemocratie beteekent, dat alle leden, ook de achterlijkste, actief aan de discussie over alle questies deelnemen, en dat geen posten van boven af bezet, maar alle van onder af gekozen en gecontroleerd worden.

De verdere bepalingen en voorschriften, op deze basis opgebouwd, laten wij in dit overzicht achterwege. Zij berusten op de bijzondere plaats, die de C. P. in Rusland inneemt, die van regeerende, den staat leidende groep, die dus geheel anders is — veel grooter, geweldiger, omvattender — dan ergens in West Europa, dus voor deze landen geen toepassing vinden. Waar echter, bij de 21 punten, bij de centralisatie van macht in de besturen en het gebod van gehoorzaamheid der leden in de W Europeesche partijen steeds op het Russische voorbeeld gewezen werd, is het wel van belang, dat de russische partij hier zelf uitspreekt, dat dit maar een tijdelijke oorlogsnoodzaak was, en dat zij zelf nu weer tot meer democratische vormen van organisatie moet overgaan.

Tal van tijdschriften houden zich in begroetingsartikelen met de taak van het 3de internationale congres te Moskou bezig. In het orgaan der V. K. P. D. „Die Internationale" schrijft Paul Frölich, dat, sedert het 2de congres de communistische massa's van de opportunistische leiders scheidde, nu het opportunisme binnen de 3de Internationale opkwam (Serrati, Levi); het 3de congres moet den strijd tegen dit opportunisme doorzetten; dit geschiedt door een vastlegging van de taktiek, die de groote communistische partijen tot een gemeenschappelijken aanval mobiliseert. *Radek* schrijft over „de crisis in de

Duitsche partij", dat de nederlaag daarvandaan kwam, dat tot nog toe de rechtsche elementen de leiding hadden, dus het nieuwe centraal comité niet vertrouwd was met den conservatieven stand van zaken, de gewapende arbeiders niet in de hand had, verkeerdelijk de leuze van een offensief gaf, waar het om defensief tactiek ging. Het verblijdende is, dat nu de groote Duitsche partij tot de open strijdpolitiek overgaat; en daarbij de bureaucratische rechtsche groep om Levi van zich afschudt. In een artikel „*Problemen van het derde wereldcongres*” schrijft A. Maslow, na een inleiding over de crisis van het kapitalisme, dat het winnen van de massa's („waarover de Hollandsche school der K. A. P. spottend spreekt”) juist het probleem der revolutie is. De Maartbeweging zal in het midden der debatten staan, omdat hier voor het eerst de partij in den strijd ging, zonder te vragen, wat er uit worden zou; daarin ligt haar verdienste. Nu staan de massa's anders tegenover haar, dan vroeger; daardoor kan zij een volgende keer beter strijden en weer meer massa's aantrekken: de reproductie der klasse op verbreedten grondslag. Wij, de linkerzijde in de V. K. P. D. verdedigen de offensief tactiek niet met de bijzondere situatie, maar zeggen, dat aldoor zoo groote spanningen voorhanden zijn, alles zoo labiel is, dat de storing door ons ingrijpen steeds de beweging naar een verkorte reproductie. (d.w.z. samenvatting der klasse) versnelt. Daar het kapitalisme in al zijn samenhangen uiteenvalt, moet ook de offensief tactiek in partieele acties en eischen uiteenvallen; de belangrijkste zijn: bewapening der arbeiders, controle der productie, politiek radensysteem.

In een redactioneel artikel „*Tusschen Praag en Moskou*” in „*Kommunismus*” (1 Juni) wordt op het feit gewezen, dat de linkervleugel der Tsjechische S. D. onder Smeral zich bij Moskou aansloot en de 21 punten aannam; dit bewijst dat tegenwoordig de 21 punten niet meer voldoende zijn om de opportunisten buiten te sluiten. Smeral had in zijn rede gezegd, dat 't kapitalisme niet in een katastrofe te gronde gaat, maar langzaam verrot, dus vooral propaganda en organisatie noodig is; daaruit blijkt, dat hij van de daad, de actie niet weten wil. Het groote vraagstuk is: de massa's voor de Comm. Internationale te winnen, zonder de leiders concessies te doen; dit vraagstuk is nog onopgelost. Moskou zal het antwoord moeten geven op de vraag, die in Praag gesteld is. In het Nr. van 15 Juni wordt in een redactioneel artikel over „*De crisis in de Comm. Internationale*” gezegd — na een inleidend betoog tegen de S. D. dat de nieuwe koers in Rusland een aanpassing is aan het langzame tempo der Westeuropeesche revolutie — Het 2de congres heeft massa partijen gevormd; maar deze zijn geen zeldoel. Het kapitaal heeft het offensief begonnen; loonreducties, versterking der monarchische reactie. Het proletariaat moet zich teweer stellen, eerst in gedeeltelijke worstelingen; maar deze kunnen slechts met de middelen van revolutionairen strijd gewonnen worden. Groote proletarische massa's blijven terzijde staan, en de strijd gaat verloren; maar dan ondervinden zij, dat zij verraad pleegden en er zelf onder lijden. De crisis der revolutie is dus: de massa's schrikken terug voor den gewapenden strijd, en de communisten schrikken terug voor dit massa verschijnsel, dat hun nederlaag en ondergang brengt. Nieuwe plichten staan voor de arbeiders en ook voor de communisten, n.l. desondanks vooraangaan. Het 3de congres kan dit conflict niet in eens oplossen; maar het zal weg wijzen en instructies geven. En ook de opperste generaalstaf zal beter moeten ingericht worden, zoodat zij werkelijk leidend kan optreden.